

lægning, udbygning og drift af lokal kollektiv trafik med bane og bus blev henlagt til Hovedstadsrådet. Det betød, at HT i 1974 via sammenlægning afløste Københavns Sporveje, DSB's busruter og ca. 40 andre busselskaber hver med egen køreplan og eget takstsystem. I 1978 kom også den lokale jernbanetrafik ind under HT.

Som nævnt var Hovedstadsrådet ment som en midlertidig foranstaltning, indtil en mere dybtgående reform eventuelt kunne gennemføres. Derfor indeholdt loven om Hovedstadsrådet en revisionsparagraf, som blev ændret af Folketinget i 1977 og 1980, indtil Hovedstadsrådet blev gjort permanent i 1984. Det skete via lovforslag fra den daværende Venstre-indenrigsminister, Britta Schall Holberg, som i sin fremsættelsestale fra 6. februar 1984 bl.a. skrev: »Forslaget går ud på at ophæve revisionsbestemmelsen i lov om et hovedstadsråd, således at rådet gøres permanent.«

»Når jeg foreslår rådet gjort permanent, er det, fordi jeg er blevet overbevist om, at der fortsat i hovedstadsområdet er opgaver, som må løses under hensyntagen til hele området. Dette samarbejde må have en bindende karakter og kan efter min mening bedst varetages af et organ.

Alternativet til en opretholdelse af rådet indskrænker sig derfor til muligheden af at etablere en storamtskommune.«

Ved 1. behandling af den daværende indenrigsministers lovforslag (den 10. februar 1984, jf. FF 1983-84, 2. samling, sp. 453 ff) udtalte den daværende konservative ordfører (som, så vidt SF har bemærket, også er konservativ ordfører ved nærværende lovforslag) bl.a.:

»Historien om Hovedstadsrådet er en historie om nogle voldsomme bevægelser, nogle store ord og nogle svingninger, som førte til, at man gennem rimelige forhandlinger nåede et resultat, der måske ikke lever op til den ideelle fordring, vi hver for sig har, men som har vist sig at kunne fungere praktisk i hverdagen, og det er vist ikke så ringe endda at kunne sige det om et lovforslag. Det er derfor både logisk og rimeligt, at ministeren drager den konklusion

nu at ville have revisionsparagraffen ophævet.«

Ved denne lejlighed udtalte den daværende ordfører for partiet Venstre bl.a.:

»Forslaget går i al sin enkelthed ud på at gøre Hovedstadsrådet permanent, og jeg skal da ikke i den forbindelse lægge skjul på, at Hovedstadsrådet aldrig har været Venstres livret, men vi erkender, at der i hovedstadsområdet er behov for et organ til at varetage den overordnede planlægning på en række områder, og det drejer sig her først og fremmest om regionsplanlægningen, men også om den overordnede planlægning inden for en række sektorområder.«

Det bør tilføjes, at der forud for folketingsbehandlingerne i både 1980 og 1984 blev udført grundigt kommissionsarbejde.

Godt 4 år efter denne beslutning udsendte regeringen den 6. september 1988 en pressemeddelelse vedrørende afbureaukratisering af den offentlige sektor, hvori der bl.a. stod, at Hovedstadsrådet forudsættes nedlagt den 1. januar 1990, så de særlige problemer, der angår dette råd, skal afbureaukratiseringsudvalget ikke interresere sig for. Man kan så spekulere på, hvad der er sket i løbet af de 4 år, siden regeringen – og stadig med en venstrepolitiker på indenrigsministerstolen – nu uden videre dikkedarer fastslår, at Hovedstadsrådet bare kan nedlægges. Årsagen er efter SF's opfattelse en almindelig slitage og træthed i den borgerlige regering, hvor man har brug for nogle markante armsving, der kan se ud som handlekraft. Det behov søger man dækket ved at nedlægge et eller andet, og det er så gået ud over Hovedstadsrådet. Saglige begrundelser har det under alle omstændigheder ikke været muligt at få halet ud af regeringen. Under udvalgsarbejdet har det været umuligt at få oplyst, hvorledes Hovedstadsrådets opgaver for fremtiden skal varetages. Lovforslagets gennemførelse vil derfor betyde konflikter, nedsættelse af en ny uigenkuelig række af bureaukratiske samarbejdsorganer samt øget statslig styring. Det er vanskeligt at se nogen glæde ved det. SF har gennem årene været kritisk over for Hovedstadsrådet bl.a. på grund af rådets indirekte